DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
14. februar 1989 *

I sag 247/87,

Star Fruit Company SA, Bruxelles, ved advokat Cloetens, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Schleimer, 26, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved M.-J. Jonczy, Kommissionens juridiske konsulent, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret C 254, Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

Den Franske Republik, ved Belliard og Géraud de Bergues, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på den franske ambassade,

intervenient,

angående en påstand, støttet på EØF-Traktatens artikler 173 og 175, om at det statueres, at Kommissionen har undladt at indlede en traktatbrudsprocedure mod Den Franske Republik i henhold til Traktatens artikel 169,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne G. F. Mancini og F. A. Schockweiler,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 30. november 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. december 1988,

afsagt følgende

Dom

Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 14. august 1987, har det belgiske selskab Star Fruit Company, der blandt andet importerer og eksporterer friske bananer, anlagt sag, i det væsentlige med påstand om, at det i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, og artikel 175, stk. 3, fastslås, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har undladt at indlede en procedure mod Den Franske Republik i henhold til Traktatens artikel 169.

Sagsøgeren mener, at ordningen for forsyning af det franske marked med bananer er uforenelig med EØF-Traktatens artikler 30 ff. samt artikel 2 i Lomé-konventionen AVS-EØF af 28. februar 1975 (EFT 1976 L 25, s. 1). Sagsøgeren har derfor ved skrivelse af 17. april 1987 anmodet Kommissionen om i henhold til Traktatens artikel 169 at indlede en procedure mod Den Franske Republik med henblik på at fastslå den omhandlede uforenelighed og opfordre denne medlemsstat til at afskaffe importkontingenter for bananer med oprindelse i tredjestater, som befinder sig i fri omsætning i Fællesskabets øvrige medlemsstater, samt erstatte sagsøgeren det tab, som denne har lidt på grund af umuligheden af at opfylde ordrer fra

selskabets franske kunder samt på grund af undergang af varer som følge af de af Frankrig anvendte importforbud.

3 Ved skrivelse af 4. maj 1987 anerkendte Kommissionen modtagelsen af sagsøgerens skrivelse og oplyste denne om, at den ville træffe de i sagen nødvendige foranstaltninger.

4 Som følge af denne meddelelse har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

5 Ved særskilt processkrift indgået til Domstolens Justitskontor den 9. november 1987, har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91 rejst indsigelse om sagens afvisning og nedlagt påstand om, at Domstolen træffer afgørelse om denne indsigelse uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

6 Til støtte for sin indsigelse har Kommissionen — på alle punkter støttet af Den Franske Republik, der er interveneret i sagen til støtte for Kommissionens påstande — i det væsentlige gjort gældende, at sagen skal afvises i henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2, fordi sagsøgeren ikke har angivet den retsakt fra Kommissionen, som påstås annulleret. Sagen skal endvidere afvises i henhold til artikel 175, stk. 3, hvis ordlyd udelukker en privatperson fra at anlægge passivitetssøgsmål under påberåbelse af, at den i artikel 169 omhandlede procedure ikke er blevet anvendt mod en medlemsstat.

7 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om sagens antagelse til realitetsbehandling henvist til artikel 173, stk. 2, og gjort gældende, at sagen kan admitteres i medfør af Traktatens artikel 175, stk. 3.

8 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Det fremgår af sagen, at sagsøgeren end ikke har identificeret den retsakt, som Kommissionen hævdes at have vedtaget, og som sagen er anlagt til prøvelse af. Sagen bør derfor afvises, for så vidt den er baseret på Traktatens artikel 173, stk. 2.

For så vidt sagen er baseret på Traktatens artikel 175, stk. 3, har den til formål at opnå en konstatering af, at Kommissionen ved ikke at have indledt en traktatbrudsprocedure mod Den Franske Republik har undladt at træffe afgørelse under tilsidesættelse af Traktaten.

Det fremgår imidlertid af opbygningen af Traktatens artikel 169, at Kommissionen ikke er forpligtet til at indlede en procedure i henhold til denne bestemmelse, men derimod i denne henseende råder over en skønsbeføjelse, der udelukker private fra at kræve, at denne institution skal tage stilling til et bestemt forhold.

Kun såfremt Kommissionen finder, at den pågældende medlemsstat har tilsidesat en af sine forpligtelser, fremsætter den en begrundet udtalelse. Såfremt staten ikke efterkommer udtalelsen inden for den fastsatte frist, har institutionen desuden under alle omstændigheder ret, men ikke pligt, til at indbringe sagen for Domstolen med henblik på konstatering af det formodede traktatbrud.

Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren ved at kræve, at Kommissionen skal indlede en procedure i henhold til artikel 169, i virkeligheden søger at opnå udstedelse af retsakter, som ikke berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt i artikel 173, stk. 2's forstand, og som sagsøgeren derfor under ingen omstændigheder kunne anfægte ved et annullationssøgsmål.

Sagsøgeren kan derfor ikke med føje gøre gældende, at Kommissionen har undladt at indlede en procedure mod Den Franske Republik i henhold til Traktatens artikel 169.

Sagen bør derfor afvises i det hele.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementes artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde omkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

17 Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor tilpligtes at betale omkostningerne.

18 Da kun Kommissionen har nedlagt påstand herom, bør sagsøgeren alene afholde Kommissionens udgifter.

På grundlag disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler de udgifter, som Kommissionen har afholdt.

3) Den Franske Republik betaler sine egne omkostninger.

O'Higgins Mancini Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for Anden Afdeling